

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

въ тъмнината. Спомни си една забравена приказка.

— Слушай, Ванка, знамъ една чудно хубава приказка за свѣтулката. Санкимъ, стана дума за свѣтулката де, та затова. Току-що си я припомнихъ. Но кажи го ти, че не е приказка, а истинска случка. Искашъ ли да я чуешъ, а? Ела при мене и слушай!

Ванката приседна край дѣда си, подпрѣ ржце на колѣното му и заслуша. Дѣдо Стоичко измъкна лулата отъ устата си, потри ржка по голата глава на внука си и тихо започна приказката.

— Това е било, Ванка, въ онова далечно време, когато Синътъ на Дѣдо Боже живѣлъ на земята. И тогава людетъ не били по-добри отъ сегашнитъ. Дори имало по-лоши. Истински разбойници. Такъвъ е билъ и Юда. Колчемъ пжти си спомня тази приказка, плюя на злото му сърдце. А, кой е Юда, ти знаешъ?

— Знамъ, дѣдо. Ученикъ на Христа.

— Тъй, тъй, сине. Неговъ ученикъ, а Го предалъ на разбойниците заради тридесетъ сребърника! Каквото ти сега да предадешъ учителя си на зли люде, на които нищо зло не е сторилъ, за да го погубятъ. Би ли направилъ това?

— Не, дѣдо! По-добъръ отъ учителя ми нѣма.

— Виждашъ ли? А Юда не билъ като тебе. Продалъ Го, безъ много

да му мисли. Взелъ паритъ, пустаналъ ги въ пазвата си и казалъ на разбойниците: „Ето Го, Тоя е Исусъ! Дръжте Го!“ Разбойниците като звѣрове се нахвърлили върху Него, вързали Му ржцетъ съ вжжета и Го подкарали. Това било презъ една пролѣтна нощъ като тая — тиха и звездна. Гетсиманската градина спѣла пролѣтенъ сънь. Цвѣналитъ сливи ръсѣли среброто си и далечъ разнасяли своя ароматъ. Тукъ-тамъ само пѣли славейчета на любимитъ си другари, които мжтѣли скжпи рожби. Исусъ билъ подъ едно голѣмо разшумено дърво, колѣничилъ, съ вдигнати ржце и съ погледъ вдигнатъ къмъ небето. Молѣлъ се Синътъ на Баща Си! „Чуй ме, Татко! Ако е възможно, намали страданията ми! Азъ съмъ силенъ да ги понеса, колкото и тежки да сж тѣ, щомъ е за доброто на людетъ и щомъ Ти, Татко, желаетъ това!“ Така се молѣлъ Той — Исусъ. Плакалъ и се молѣлъ. — Отъ благитъ Му очи се отронили много, много сълзи. Но тѣ не попили въ земята, както нашитъ, сине, попиватъ, ами се превърнали на малки крилати душички, за да носятъ сълзитъ на Божия Синъ, като мънички запалени фенерчета. И литнали изъ тъмната Гетсиманска градина.

Дѣдо Стоичко спрѣ, смръкна димъ отъ лулата си и тжжно поклати глава. Ванката се сепна.